

Lena valenová

BOHEMIAN ROYALS

HRADNÍ INTRIKÁŘI

BOHEMIAN ROYALS 2

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Lena Valenová
BOHEMIAN ROYALS 2 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

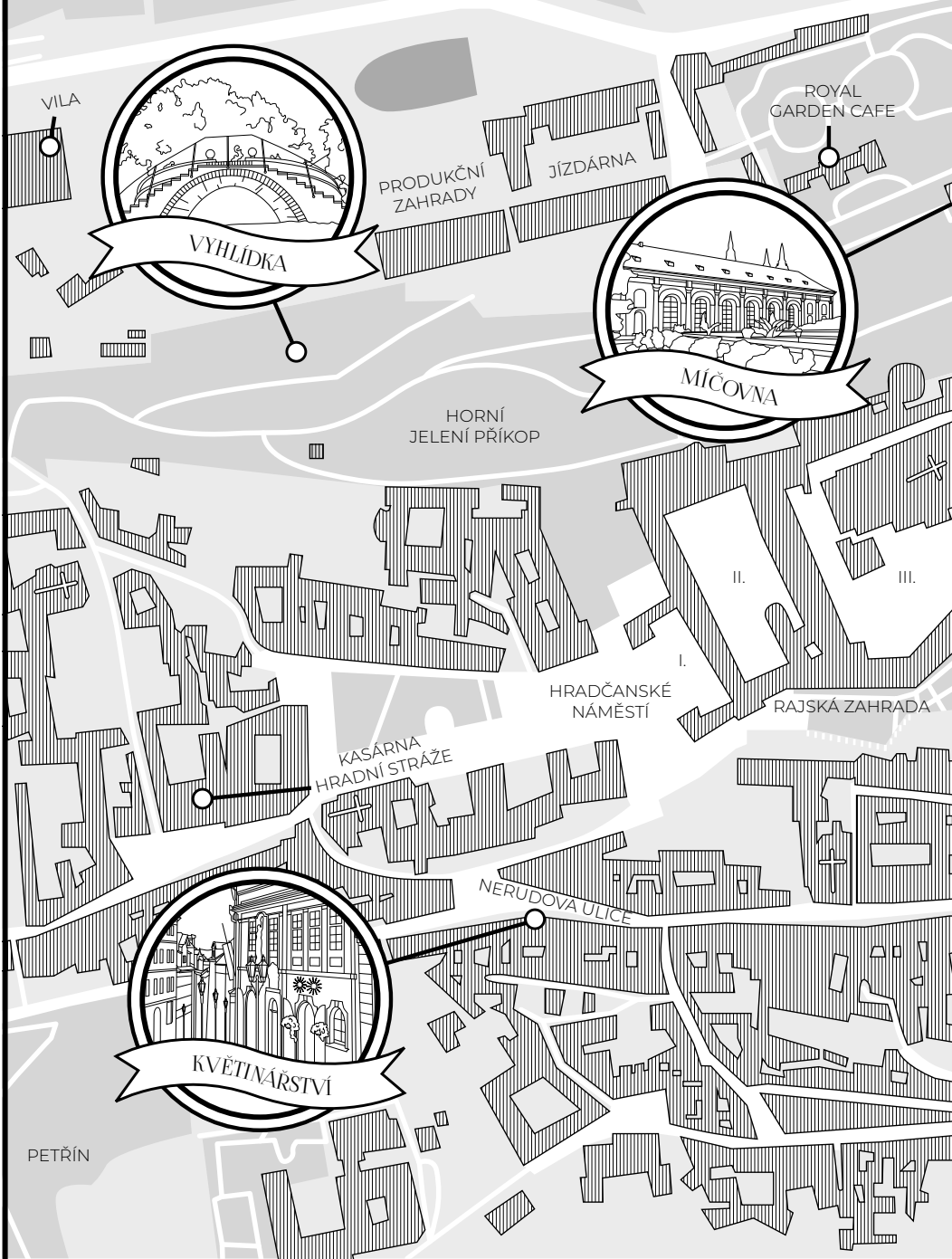
ALBATROS **MEDIA**

Lena vaLenová

BOHEMIAN ROYALS 2

HRADNÍ INTRIKÁŘI

HRADČANY

KRÁLOVSKÁ
ZAHRADA

DOLNÍ JELENÍ PŘÍKOP

LETOHRÁDEK
KRÁLOVY AVNY

SVATOVÁCLAVSKÁ
VINICE
STARÉ ZÁMECKÉ SCHODY

JIRSKÉ
NÁMĚSTÍ

PALÁČOVÉ
ZAHRADY

ZLATÁ ULÍČKA

HARTIGOVSKÁ
ZAHRADA

ZAHRADA
VALDŠTEJNSKEHO PALÁCE

VOJANOVY
SADY

HOTEL

Malá STRANA

ISBN 978-80-7691-100-0

COPYRIGHT © Lena vaLenová, 2023

PROLOG

„Četlas to? Nakonec zase došlo na moje slova!“

Felix si přidržuje u ucha telefon, ve volné ruce svírá nejnovější číslo magazínu pro mladé. Kvůli hluku v budově letištního terminálu však slyší každé druhé matčino slovo. „Proč by vůbec někdo chtěl cokoli vědět o synovi předsedy vlády? Ke všemu tam dali tu příšernou fotku z pikniku. To jsou na tom novináři během okurkové sezóny vážně tak špatně, že se chytli zrovna tohohle? A co všechno to drama, které jsme jim od začátku léta postupně servírovali jako na stříbrném podnose?“

„Tudy, princí. Letadlo je již připravené k odletu.“ Pracovník letiště ho nasměruje k proskleným dvojitým dveřím, za kterými se nachází ranveje třetího terminálu ruzyňského letiště. Felix mu se zdvořilým úsměvem pokývne hlavou, načež se otráveně ohlédne po Maxovi, který má od rána na všechno spoustu času a od příjezdu na letiště se courá takovým způsobem, až ho Felix podezírá, že ho tím chce jen vyprovokovat k další hádce.

Frustrovaně se zadívá na magazín v ruce, z jehož titulní stránky se na něho usmívá obličej Vratislava Knížete, a s notnou dávkou zadostiučinění ho hodí do nejbližšího odpadkového koše. Následuje přitom záda muže z královské ochranky, a jakmile se ocitne venku z letištní budovy, zhluboka se nadechne. Už jen pár kroků, dvě hodiny letu a pak... Otočí se na Jana, který jde v jeho závěsu.

„Chci být co nejrychleji odsud. Od rána jsem jako na trnách, že se něco zvrtně, a při každém zvonění telefonu se dostávám do infarktového stavu.“

„Myslíte, že je tu stále možnost, že...“

„To nevím. Ještě včera jsem nevěřil, že odletíme. Nebudu mít klid, dokud nebudeme ve vzduchu.“

„Parádní stroj,“ pronese Jan na adresu přistaveného bílého letounu, na jehož trupu doslova září znak české královské rodiny. Jako osobní ochranka následníka trůnu doprovází syny vévodkyně Ludmily také na jejich prázdninový pobyt ve Španělsku.

„Počkej, až uvidíš ten luxusní vnitřek,“ prohlásí Felix. Při novém zapípání mobilu však zkříví tvář. „Sakra, já ho snad dám do letového módu ještě na zemi!“ Poté co si vyslechne zprávu z hlasové schránky, naznačí Janovi, aby šel napřed. Teprve když si je jistý, že je jeho bodyguard z doslechu, klikne na zpětné volání.

„Co tím chceš říct, že není tím, za koho se vydává? Kde jsem? Na letišti. Zůstat? Jak jako že nemůžu odletět...? Sorry, špatně tě slyším. Letuška na mě mává, abych vypnul mobil. Ozvu se z Palmy. Napiš mi všechno ve zprávě. Sorry, už musím...“ Felix zatřepe hlavou. Jakmile se na telefonu objeví jméno dalšího volajícího, tep naskočí do zběsilého tempa. Jsou snad jeho obavy oprávněné? Zakloní hlavu a zadívá se na jasnou oblohu bez mráčku. Hluboký nádech... „Na příjmu. Co jsi ještě zapomněla?“ Matčina slova vnímá jen na půl ucha. Zatímco automaticky přitakává, gestem ruky se snaží přimět bratra, aby sebou pohnul.

Jan na něho mezitím čeká u letadla a něco řeší s druhým mužem z ochranky.

„Všechno v pořádku?“ zeptá se prince, jakmile se k němu opět přidá.

„Dneska je všechno otázkou života a smrti,“ odvětlí Felix. „Pořád stejné drama. Být dítětem rozvedených rodičů je občas pěkný peklo a je úplně jedno, kolik mají aristokratických titulů. Jediná věc, na který se ti dva kdy shodli, byl dárek k mým osmnáctinám.“

„Vážně? A co to bylo?“

Felix zúží oči a poťouchle se usměje. Obejde Jana a vyběhne nahoru po přistavených schodech. Při vstupu do letadla potřese pravačkou muži v bílé uniformě. „Kapitáne.“

„Výsosti, vítejte na palubě. Odlet je naplánovaný na třináctou hodinu. Moje kolegyně Anna a Barbara se postarají o vaše pohodlí během celého letu.“

„Zavazadla?“

„Již v letadle. Palma de Mallorca hlásí slunečno, třicet tři stupňů. Očekáváme klidný, bezproblémový let.“

„Děkuji. Přesně to jsem chtěl slyšet!“ Nato se Felix pozdraví také se dvěma letuškami, které je budou při dnešním letu doprovázet, a uvelebí se do měkkého křesla ve světlé kůži. „Jen vodu,“ obrátí se poté k letušce, která mu ani nestačila položit otázku.

Max s hlasitým žuchnutím zasedne naproti němu. Interiér soukromého letounu je v monochromním provedení se zlatými a modrými detaily. Mezi sedadly, na kterých sedí královští bratři, se leskne deska stolku, na níž byl předem připraven tác s ovocem. Felix se nahne a uždibne si dvě kuličky hroznového vína. „Na co je potřebuješ?“ Pobaveně ukáže na bratrovy sluneční brýle, které nesundal ani po vstupu do letadla.

„To nevíš, že nad mraky vždycky svítí slunce?“ odpoví Max jízlivě. Zvedne se a přesedne si na jiné sedadlo, aby nemusel za letu koukat na bratra.

„To se se mnou nemíníš bavit celý srpen?“ zvolá za ním Felix. Odpovědí mu je zdvižený prostředníček. „Fajn, ale pak neškemrej, abych tě vozil autem na pláž.“

„Podrazáků se nedoprošuju,“ zní Maxova odpověď.

„Dnešní tisk, Výsosti?“ Letuška ve slušivé modro-bílé uniformě a s červeným šátkem u krku mu ukazuje výběr titulů, včetně nejnovějších vydání populárních časopisů.

„Nová Věda a technika, Maxi! — Asi už to četl,“ ušklíbne se Felix, když se žádná odezva nekoná. „Vezmu si tyhle tři, ty mě snad dostatečně zabaví.“ Vybrané tiskoviny položí na stolek vedle tácu s ovocem a bez většího zájmu otevře ten navrchu. Očima přejede po obsahu a okamžitě zalituje, že si raději neřekl o Vědu a techniku.

Kapitán hlásí, aby se posádka připravila ke startu. Letadlo se pohne a míří na nedalekou ranvej. Felix popadne telefon, aby ho dal do letového módu, ale než to udělá, zběžně si přečte došlou zprávu navazující na předchozí telefonát, který tak nelítostně utnul.

„Co to?“ Svráští čelo. Nakloní se mírně dopředu a přejede si dlaní po bradě. Pomalu zvedne zrak. Na sedadle přes uličku čelem k němu sedí Jan. Jakmile zachytí jeho pohled, na sucho polkne.

„Špatné zprávy?“

„Otázka interpretace. Krtek se vyhrabal na světlo a ukázal svoji tvář. A není to dobrý... Vůbec to není dobrý,“ zašeptá Felix spíš pro sebe. Možná by měl přece jen zůstat v Praze.

Letoun nabírá rychlost, hluk v kabině zintenzivní a vnitřek znatelně vibruje. Felix zavře oči, prsty zatne do měkkých kožených opěrek a v duchu odpočítává.

Deset, devět, osm, sedm, ...

1.

Zatímco se pražská metropole postupně probouzelá do ranní kocoviny, v oknech Nového královského paláce už dávno svítla světla. Lidé přecházeli po chodbách sem a tam, tam a sem, dveře se netrhly, někteří telefonovali, jiní o něčem horlivě diskutovali. Všude panovala nervozita a zmatek. Nikdo nečekal, že se zde sejdou v plném nasazení jen pár hodin po ukončení korunovačního plesu. Za zavřenými dveřmi jednací místnosti probíhala mimořádná schůzka pod vedením Markéze, tajemníka již třetího krále.

„Tady je prohlášení, které připravilo PR oddělení k úmrtí...“ Vilma, osobní asistentka vévodkyně Ludmily, se musela zhluboka nadechnout, aby byla schopna dokončit větu, aniž by zněla příliš emotivně. Hlas se jí přesto zadržával.

„Veličenstvo?“ obrátila se na nejdůležitějšího muže v místnosti. „Veličenstvo...“ Oči přítomných se upnuly k čelu dlouhého stolu. Albert tam seděl s lokty opřenými o tmavou desku, bradu položenou na spojených rukách, a hleděl kamsi před sebe. Jako by byl duchem mimo. Pohled na jeho podmračenou, nehybnou postavu navíc umocňoval velký obraz na zdi za ním, na jehož modrém pozadí se skvěl zlatý lev se dvěma ocasy. „Veličenstvo, chcete si to nejprve přečíst, nebo...“

„Netřeba.“ Albert se vsedě napřímil. „Já...“ Odkášlal si. Zapřel se dlaněmi do desky stolu a prudce vstal. „Jdu zavolat matce. Markézi, postarejte se o vše nutné.“

„Zajisté, Veličenstvo,“ přitakal tajemník.

Albert se kvapným krokem ocitl na palácové chodbě. Zamířil ke schodišti, které vedlo do jižního křídla u I. nádvoří. Než přiložil

čipovou kartu ke vstupnímu zámku Václavova apartmánu, přivřel oči a kontrolovaně se nadechl.

Nevěděl, proč ho kroky zavedly právě sem. Nepřemýšlel o tom. Potřeboval jen pryč z oné místnosti. Pryč z té situace a od všeho, co mu připomínalo, že jeho život nikdy nebude jako dřív.

Jakmile vkročil do prostorného obývacího pokoje rezidence, ve které ještě nedávno žila mladá tříčlenná rodina, zmocnil se ho známý pocit tísně. Ruce se mu roztráslly a v hrdle ucítil těžký knedlík. Místo, které bývalo plné smíchu, radosti a lásky, bylo již měsíc prázdné. Bylo to také jediné místo, kam se mohl v tuto strastnou dobu uchýlit.

Bude v pořádku, četl Albert ze zprávy, kterou mu poslala matka. „Bude v pořádku,“ zopakoval šeptem a v očích se mu zaleskly slzy. Došel až do ložnice, tam se posadil na okraj široké manželské postele, popadl jeden z polštářů a přitiskl si ho pevně k hrudi.

Bude v pořádku... Albert sklonil hlavu a zabořil do polštáře celou tvář. Nahromaděné emoce dosáhly svého vrcholu a draly se ven. Ať matčina zpráva říkala cokoli, příliš dobře si uvědomoval, že nic nebylo a nebude v pořádku. Je jedno, co udělá, jak se nakonec rozhodne, tak jako tak někdo prohraje. Něčí srdce bude zlomené, něčí pověst zničena. Otázkou nebylo jestli, ale jak hluboce.

Do ticha se rozezněl vyzváněcí tón, který měl Albert nastavený pro svou matku.

„Jak je na tom?“ vydechl do telefonu.

„Čekám na doktora. Nechápu, proč jim to tak trvá.“

„Už se ví, co se stalo? Jak k tomu došlo?“

„Ne. Nejspíš budeme muset počkat, až nám to řekne sama. Bože. Kolik neštěstí nás ještě potká? Začínám si myslet, že je naše rodina opravdu prokletá. Nejdřív Anastázie, pak Přemysl, Václav s rodinou... nyní Ladislav.“ Drahomíra se zalykala slzami. „Co když měla Leontýnka pravdu?“

„V čem?“

„Ten zvon. Václav. Ten s tou prasklinou. Pokud je jeho osud spojen s naším rodem, pak... Co když to nejsou jen babské povídačky a jsme doopravdy prokletí?“

„Nesmysl.“ Albert si promnul unavené oči, které se mu nekontrolovatelně klížily.

„Máš snad jiné vysvětlení? Co když pykáme za činy tvého dědečka? Potomci Karla Maxmiliána neměli nikdy usednout na český trůn. Kdyby nebylo té nešťastné události, tak bychom se nestali, kým jsme dnes. Co když nás dohání ruka osudu? A moje Leontýnka je jen další v řadě?“

„Leontýna bude v pořádku.“ Albert zaklonil hlavu a zhluboka se nadechl. „Neříkalas, že si ji nechají v nemocnici den dva na pozorování a pak ji pustí do domácího léčení? Měla by sis odpočinout, mami.“

„Nemohu tu nechat moji holčičku samotnou. Nemohu...“

„Dobře.“ Albert zněl odevzdaně. „Slib mi ale, že mi dáš okamžitě vědět, pokud budeš cokoli potřebovat a...“

„Je tu doktor. Zavolám ti později,“ přerušila ho matka a v telefonu se ozval dlouhý tón.

Albert si promnul oči. Z nevyspání mu třestila hlava. Spánek byl ale to poslední, na co dokázal myslet. Jeho pozornost upoutaly dva předměty, které ležely na pokrývce postele. Byly přesně tam, kde je před pár hodinami zanechal. Vzal je do ruky a na čele se mu objevily hluboké rýhy. Nedávalo to smysl. Proč by měl Václav v soukromém sejfu starou fotografii jakési mladé ženy z konce války a část dopisu, který byl podepsaný *Tvoje H.*?

Albert se zvedl, popošel k oknu a zadíval se na protějščí petřínský kopec. Mělo to být nejklidnější ráno od osudného telefonátu, který obrátil jeho život o sto osmdesát stupňů. Zasloužený odpočinek pro ty, kteří pracovali v šibeničním termínu ve stínu nedávné tragédie, aby korunovační den proběhl ve vši důstojnosti, pokud možno bez komplikací. Dnešní brzké probuzení ale bylo jakékoli, jen ne poklidné.

O půlnoci rozzářil nebe nad Hradčany čarokrásný ohňostroj v barvách trikolóry a s úsvitem měla začít nová éra novodobého českého království. Uběhlo sotva pár hodin, co utichla hudba ve Španělském sále a hosté honosného plesu na počest nové panovnické dvojice se rozjeli do svých domovů. Jen pár hodin poté, co zhasla světla ve Vladislavském sále, kde mladší bratr zesnulého krále Václava V. složil přísahu, že bude sloužit národu, a společně se svou chotí Viktorií se symbolicky ujal dědičného trůnu. S rozbřeskem se Pražský hrad znovu oblékl do černé. Ráno po korunovaci krále Alberta I. vítaly Pražany vlajky na půl žerdi a silný pocit dějà vu.

Déjà vu.

Vážně se tohle děje, nebo se mu jenom zdál další velmi živý sen? Felix si promnul krví podlité oči. Stál u okna a díval se, jak černota postupně ustupovala paprskům nového dne. Jak dlouho už tam vlastně byli? Čtyři hodiny? Pět? Spojenými dlaněmi si přejel po obličejí. Obrátil se do nemocniční místnosti a zadíval se na Rickyho, který seděl v jednom z křesel. Než však stačil jeden nebo druhý cokoli říct, jejich zraky se upnuly na mladého muže, který se objevil ve dveřích.

„Už se ví, co se stalo?“ zeptal se Felix Jana zastřeným hlasem. Odpovědí mu bylo zakroucení hlavou ze strany na stranu. „Neměl bys tu být... Myslím tebe, Ricky. Tohle je záležitost rodiny.“

Ricky se s jeho slovy očividně neztotožňoval, vzhledem k dané situaci však princí bez řečí vyhověl. Než odešel, krátce mu stiskl levé rameno. „Ozvi se, pokud o tom budeš chtít mluvit,“ řekl.

„Díky, Ricky,“ zašeptal Felix. Neušel mu však následný Janův hloubavý pohled za odcházejícím. „Obáváš se, že s tím půjde do novin?“

„Ne. Jen se divím... Co tu vlastně dělal?“

„Byl s námi v zahradě, když se to stalo...“

„Ne, Výsosti. Stalo se to až poté, co odešel. Nebyl u toho, když jsme princeznu našli. Tak jak mohl...“

Felix ztuhl, tmavé oči se mu zúžily. „Tohle už nikdy nezmiňuj,“ řekl důrazně. „Nikdy.“

„Zajisté, Výsosti,“ přikývl Jan na srozuměnou.

Než Felix vstoupil do privátního pokoje v posledním patře moderního nemocničního komplexu, napočítal do deseti. Při představě sestřenčina bezvládného těla pod hradbami v Hartigovské zahradě mu přelétl mráz po zádech. Srdce mu zběsilou rychlostí bilo do hrudního koše, jako by právě doběhl maraton, a na pažích měl husinu.

Příjezd sanitky do nemocnice se naštěstí obešel bez větší pozornosti. Ani místní personál neměl až na výjimky ponětí o pobytu pacienta z královské rodiny. Bylo však pouze otázkou času, kdy informace prosákne ven a rozjede se neúprosná mediální mašina.

Felix popošel blíž k lůžku s pacientkou. Snažil se přitom nevnímát hadičky, které trčely z jejích paží, ani obrazovky s blikajícími obrazci z obou stran postele. Vzal ji opatrně za ruku a lehce ji stiskl. V ten okamžik Leontýna znatelně zamrkala.

„Jsi při smyslech, chci říct...“ zakoktal se.

„Nechci být královnou,“ zamumlala Leontýna, sotva pohnula rty.

„Cože?“ Felix si nebyl jistý, zda jí správně rozuměl.

„Nechci být královnou,“ zopakovala stejně zoufalým hláskem.

„Pokud mě paměť neklame, korunu včera položili na hlavu Albertovi a Viktorii,“ připomenul jí Felix. Při pohledu na obvazy, které pokrývaly velkou část jejího těla, však pokus o žertovný tón zcela selhal.

„Nechci to,“ špitla s ještě větším odhodláním.

„V tom případě budeme doufat v dlouhý život krále Alberta a kupu královských dětiček,“ usmál se povzbudivě a pohladil ji po hřbetu ruky.

„Ráchel?“

Felix pro jistotu dvakrát zamrkal, aby se ujistil, jestli kvůli únavě a spánkovému deficitu nemá navrch halucinace. Vracel se z nemoc-

nice a při výstupu z výtahu, který vedl přímo k jejich soukromému bytu, stanul tváří v tvář Leontýnině kamarádce.

„Ššš... Nikomu se o tomhle nezmiňuj.“ Ráchel udělala prosebné gesto.

Poté co za sebou s veškerou opatrností zavřela dveře Maxova pokoje, zlehka našlapovala bosýma nohama na lesklou mramorovou podlahu, jednou rukou si přidržovala vrstvenou sukni žlutých plesových šatů, aby si je nepřišlápla, a v druhé držela lodičky na vysokém podpatku. Šaty, které měla večer na plese, se jí podařilo dopnout jen zčásti, ale v tuhle chvíli to neřešila. Venku se už rozednívalo, a pokud by se zdržela jen o pár minut déle, hrozilo, že by musela vysvětlovat svou přítomnost v soukromé královské rezidenci, a to, Ráchel se zhluboka nadechla, to by raději přešla bosa po žhavém uhlí nebo skočila z toho třetího patra. Jinak řečeno, takový trapas by nepřežila. Nenadálý příchod Maxova bratra jí tak málem přivodil zástavu srdce.

Felix ale nebyl ve stavu, aby cokoli řešil, a Ráchelina přítomnost byla jen další překážkou mezi ním a postelí. Ať už měla jakýkoli důvod, proč se snažila vypařit v pět ráno z jejich bytu, bylo mu to upřímně jedno. V porovnání s dalšími událostmi předešlé noci to bylo zcela irrelevantní. Zmohl se proto jen na nevýznamné gesto rukou.

„Díky,“ pípá Ráchel. „Vypadáš, jako bys probděl noc. A není tohle tvůj oblek z plesu?“

„Ano, na oboje. Jdu z nemocnice.“ Felix si už poněkolkáté promnul krvavé oči, které udržoval otevřené jen silou vůle. „Leontýna měla nehodu,“ hlesl.

Ráchel si dala dlaň přes pusy a vzápětí se chytla za hlavu. „Musím za ní! Včera jsme se pohádaly a...“

„Spí.“ Felix ji zadržel ve zbrklém jednání. „Teď tam nemůžeš. Rodina nechce přitáhnout pozornost. Napíšu ti, až to bude možný, ok?“ Leontýnina kamarádka přikývla. „A Ráchel, být tebou, tak bych se došel nejprve převléknout a vysprchovat.“

„Pravda,“ přitakala znovu a jako omámená se vydala ke dveřím, které vedly na palácovou chodbu. Nebo to alespoň předpokládala,

protože za á, v tomto křídle paláce nikdy předtím nebyla, a za bé, večer byla příliš ovíněná, příliš zhrzená z toho, že jí Osvald věnoval během večera minimální pozornost, a příliš zaměstnaná Maxovými rty, aby dávala pozor, kudy procházeli.

„Ráchel!“ Felixův hlas ji vrhl zpátky do reality.

„Co?“ obrátila se na něho s vytřeštěnými očima. Nechtěně přitom zvýšila hlas.

„Tudy ne,“ sykl. „To je cesta do jámy lvové.“

Než Ráchel zareagovala na Felixovo pobídnutí rukou, aby ho následovala, krátce zaváhala. Zadívala se směrem ke dveřím na chodbu, pak zpátky na Maxova bratra. Zpomalené reakce přičítala ranní kocovině. „A co když mě někdo uvidí a bude chtít vědět, jak jsem se sem dostala?“

„Proto půjdu s tebou,“ odpověděl Felix netrpělivě. Neměl sílu na další vysvětlování. „Dělej, nebo si to rozmyslím.“

Ráchel se konečně pohnula. Výtahem sjeli do přízemí a prosklenými dveřmi prošli kamsi do sklepení. Jedna místnost, druhá. Poté co Felix přiložil tmavě modrou kartu s královským znakem ke čtvercové destičce nad klikou posledních dveří, do tmy zablikalo zelené světýlko a ozvalo se klapnutí zámku.

„Kam to vede?“ zeptala se Ráchel šepem.

„Do Rajské zahrady.“ Felix podržel kovovou mříž, která byla za dveřmi, a Ráchel ho obešla. Zarazila se však, jakmile zaznamenala další postavu na vrcholku krátkého schodiště, které se vinulo podél venkovní palácové zdi.

„Jana už znáš,“ prohodil Felix a nezúčastněně se zadíval na svého osobního strážce. Ještě ve výtahu mu poslal zprávu s žádostí o pomoc. Jan byl na půli cesty k Martinickému paláci a mohl se tak spěšně vrátit. „Odveď ji odtud, pokud možno diskrétně a beze svědků. Jestli vás někdo zahlédne, předstírejte, že jste se tu zapomněli a dopřáli si romantickou noc pod hvězdami. Oba na to ostatně vypadáte,“ ušklíbl se Felix. „A Ráchel?“

„Co?“

Felix k ní přistoupil a zezadu jí dopnul šaty. „Tvoje tajemství je moje tajemství,“ zašeptal přitom. Než stačila zareagovat, zavřel za sebou kovovou bránu a zmizel v útrobách paláce.

Po opětovném návratu do apartmánu Felix zaklepal na dveře Maxova pokoje.

„Můžu?“

Max zamžoural spod deky. „Co je? Kolik je hodin?“

„Půl šestý a pět minut.“

„Jdi do hajzlu. Nevyspávají snad dneska všichni nejmíň do deseti? Je přece víkend.“ Max se s kyselým obličejem zadíval na bratra, který zčásti odhrnul závěs a vpustil tak do pokoje víc světla, než by bylo hodno jeho bolehlavu. Ve stejný okamžik si uvědomil, že ani nepostřehl, kdy odtud Ráchel odešla. Najednou si nebyl jistý, zda se mu předešlá noc ve skutečnosti jen nezdála.

„Maxi, stala se nehoda.“ Felix se otočil zpátky do pokoje. Štvalo ho, že zrovna na něho padl černý Petr nositele špatných zpráv. „Leontýna.“

Max se jako na povel posadil a prudce zamrkal. „Co je s ní? Je v pořádku?“

„Teď už ano. Myslím. Je v nemocnici. Hnula si prý s krkem a narazila žebra. Byla chvilku v bezvědomí.“

„Hnula krkem, žebra... O čem to mluvíš?“

„Spadla. V zahradě. Nevíme, jak se to stalo. Slyšel jsem křik a s Janem jsme ji tam našli ležet.“

„Musím za ní. Kde je máma?“ Max vyskočil na nohy a zbrkle se rozhlížel po pokoji, jako by něco hledal. Sálh přitom na kalhoty, které ležely společně s bílou košilí a motýlkem na zemi.

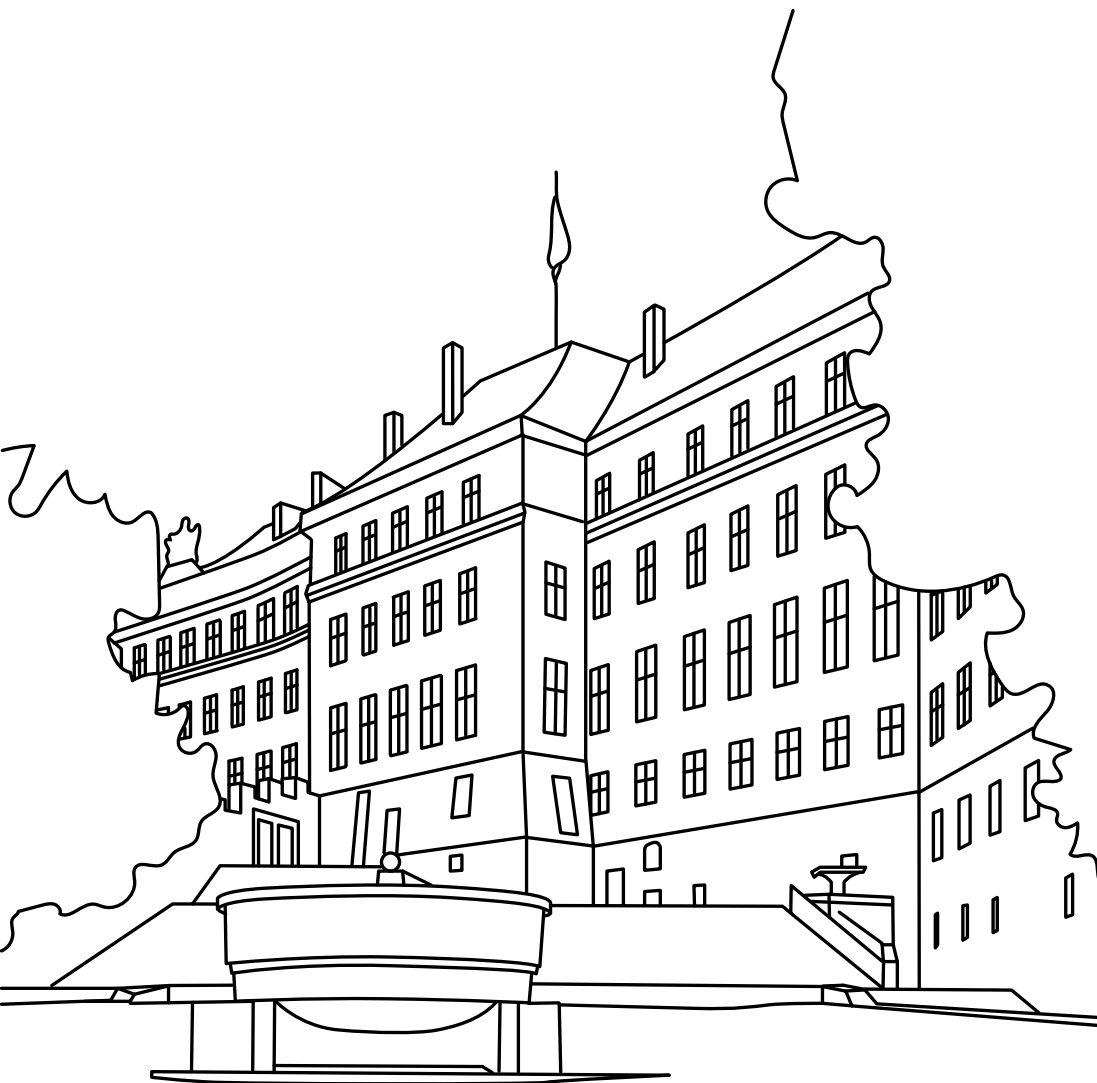
„Máma je v nemocnici. Pokud chceš, můžeme tam později zajet. Nejdřív se ale potřebuju trochu vyspat. Dej mi aspoň čtyři hodiny.“

Max zúčastněně přikývl. Oblečení zanechal na podlaze a malátně se posadil na postel.

„Jo, a Maxi?“

„Co?“ zvedl zmateně hlavu.

„Vyvětrej si tu,“ ušklíbl se Felix.

2.

„Otec měl vysoký tlak. Už jednou měl srdeční příhodu. Říkala jsem mu, aby se šetřil. Měla jsem ho donutit, aby si trochu odpočinul,“ vzlykla Konstance. Mnula si přitom prsty rukou složených v klíně. Seděla v mírném předklonu na židli v miniaturní technické místnosti malého květinářství, které vlastnila napůl s obchodní partnerkou Bojanou. Stále na sobě měla růžové plesové šaty, jejichž lesk a něžná hebkost kontrastovaly s jejími niternými pocity. Slzy už dávno smyly zbytky líčidel a v hrdle ji páliło. Třásla se po celém těle, ale nabízenou deku odmítla. Nevěděla, co si počít, kam jinam jít. Domů? Do hotelu? Nesnesla pomýšlení, že tam její otec už není.

Jediné, co se jí z osudného okamžiku vrylo do paměti, bylo zoufalé mumlání nevlastní matky nad otcovým nehybným tělem a Osvaldův smrtelně bledý obličej. Když přispěchala do oné místnosti na naléhavou žádost Jaroslava, dostala se do víru událostí, ve kterých se ztrácela. Podle Dory se Ladislav cítil znenadání ne-svůj, potřeboval si prý sednout, ale sotva odešli z parketu, zavrával a po dalších krocích se zhroutil k zemi. Hradní ochranka bleskurychle zareagovala a bezvládného muže odnesli do vedlejší místnosti, z dohledu hostů honosného plesu, a přivolali lékaře. Ladislava Popelku poté sanitka odvezla z Hradu branou z II. nádvoří přes Prašný most do blízké nemocnice, kde se jeho rodina dozvěděla nelítostný verdikt. Konstance netušila, kdo zavolal Bojanu a jak se vůbec ocitla v květinářství. Události posledních hodin se jí zalily nepropustnou mlhou, ve které bloudila, a chyběla jí síla, aby z ní našla cestu ven.

Někdo zabušil na vchodové dveře obchodu, na kterých visela cedulka s nápisem Dnes zavřeno. Když dotýčný nepolevil, Bojana

vstala od nešťastné Konstance, aby zjistila, kdo je tím neomalen-cem, který neumí číst.

„Omlouvám se, hledám Konstanci. Přišel jsem hned, jak to bylo možné. Mám jen pár minut. Chci se ujistit, že...“ Jakmile spatřil zamračenou Bojanu, Jaroslav na sucho polkl. Jako kapitán stráží Pražského hradu byl součástí krizového štábu, který byl od brzkého rána v pohotovosti. Neměl tak času nazbyt.

Bojana ho pobídla, aby ji následoval dovnitř. Konstanci, jen co ho spatřila, se mu se slzami v očích vrhla kolem krku. „Nechápu to,“ opakovala, zatímco ji Jaroslav hladil po rozpuštěných kudrličkách. Večer, který začal slibně tancem pod hvězdami a polibkem v zahradě, skončil v slzách a bolestnou ztrátou. Jak moc byla v ten moment vděčná za jeho hřejivou, ochrannou náruč, která jí alespoň na okamžik poskytla potřebnou útěchu.

Vilma se napila už druhé kávy v řadě. Hodiny na věži katedrály odbily osmou a v jednom ze salonů sekretariátu Hradu probíhal narýchlo svolaný mítink.

„Co uděláme s obědem s Knížetovými? Máme ho přesunout na následující pátek?“ zeptala se asistentka vévodkyně Ludmily a podívala se po unavených tvářích před sebou.

„Ne, to by nebylo vhodné. Nechceme vzbuzovat dojem, že něco není v pořádku,“ odpověděl Markéz zamyšleně.

„Ono ale není vše v pořádku. Dovolte mi připomenout, že jsme již ohlásili, že se oběda zúčastní také korunní princezna, a jak všichni víme, Leontýna je v... indispozici,“ pravila vévodkyně Ludmila, která se již vrátila z nemocnice. „Veřejnost se nikdy nesmí dozvědět o okolnostech, za jakých se tam ocitla,“ dodala.

„V tom případě musíme vymyslet náhradní řešení.“ Vilma bezradně pokrčila rameny.

„Felix.“ Ludmile stačilo jedno slovo, aby na sebe opět strhla pozornost přítomných. „Není třeba nic měnit. Felix Leontýnu zastoupí.“

„V tom případě bude třeba pozměnit některé body programu mladých, které byly připraveny na míru princezně. Místo procházky mezi rozkvetlými rododendrony můžou chlapci projít stáje s našimi kladrubskými hřebci,“ navrhla Irma, osobní asistentka Draho-míry, a všichni souhlasně přikývli.

„Výborně. Vyřešeno,“ prohlásila Vilma a do diáře v tabletu, který přidržovala v ruce, vepsala odpovídající poznámku.

Po krátkém zaklepaní vstoupila do místnosti králova sekretářka slečna Jeřábková se dvěma pracovníky hradního cateringu. Ti položili na podlouhlý stůl u zdi tácy s občerstvením a konvice s čerstvou kávou a s čajem.

Vilma se zakousla do povidlového koláče a zadívala se na poznámky v tabletu. „Další bod programu: Popelkovi.“

„Kondolence s pugetem, věnec na pohřeb. Slečna Jeřábková to zařídí. Další!“ zvolal Markéz.

„Nebylo by vhodnější udělat nějaké vstřícné gesto vůči rodině zesnulého?“ ozvala se králova sekretářka a ukazovákem si poposunula brýle ke kořeni úzkého nosu.

„Vydali jsme tiskové prohlášení, na královském webu je parte,“ přispěchala Irma s automatickou odpovědí.

„Omlouvám se za smělost, ale nebylo by přece jen příhodnější něco osobnějšího?“

„Myslíte účast na pohřbu?“ zeptal se Markéz.

„Například,“ přikývla slečna Jeřábková.

„Obávám se, že pro Alberta s Viktorií by nebylo vhodné, aby se pár dní po korunovaci účastnili pohřbů, zvláště po tak velké rodinné tragédii. Totéž platí pro královnu matku. I přesto, že ji se zesnulým pojilo úzké přátelství a je Konstancinou kmotrou, ta pozornost, která by jí byla věnována, by zastínila smuteční akt. Nemusím snad připomínat, že moje drahá švagrová stále oplakává odchod prvorozeného a jeho rodiny, a po tom, co se stalo Leontýně... Asi chápete, že ji nemůžeme vystavovat dalšímu tlaku.“ Ludmila využila nepřítomnosti dlouholeté rivalky a vžila se do

role nejdůležitější ženy v místnosti. Viktorie byla příliš nezkušená a Drahomíra se už týdný utápěla v žalu. Ostatně na rozdíl od těch dvou Ludmila kolovala v žilách královská krev. O důvod navíc, aby její role v rámci rodiny byla výraznější, minila. Po letech přehlížení a postupného odsouvání na druhou kolej měla sestra bývalého krále konečně příležitost vydobýt si svou pozici. Navzdory politováníhodným okolnostem ve stínu dvou tragédií se Ludmila neubránila pocitu zadostiučinění.

Slečna Jeřábková se zadívala na Markéze. „Znali jste se se zesnulým, že?“

„Ano, znali,“ odpověděl Markéz odměřeně. Pouze dobrý pozorovatel by si všiml náhlého tiků v jeho tváři. Králův tajemník byl mistrem pokerového obličej. Ladislava Popelku – dávného rivala v lásce – nemohl vystát a představa, že by mu měl vzdávat veřejně hold na jeho pietním aktu, se mu přičila. Králova sekretářka ho ovšem svým naivním dotazem dostala do pozice, ze které nebylo možné se vyvléknout, aniž by odhalil své slabé místo. Nezbylo mu než krátce přikývnout.

„Výborně. Vyřešeno.“ Ludmila spráskla ruce. „Další!“

„A co Konstance? Dcera pana Popelky,“ ozvala se Irma.

„Všichni víme, kdo je Konstance. Co je s ní?“ Ludmiliny oči vyhledaly Alberta, který se po rozhovoru s matkou a sotva hodinovém zdřímnutí vrátil ke svým povinnostem. Při zmínce jména jeho bývalé středoškolské lásky však nehnul ani brvou.

„Konstance měla na starost květinovou výzdobu Vladislavského sálu. Měli bychom to zmínit v souvislosti s úmrtím jejího otce, nemyslíte?“

„Irma má pravdu. Markézi, postarejte se o to,“ nakázal Albert. Bylo to poprvé od jeho příchodu, co se aktivně zapojil do diskuse.

„Zajisté, Vaše Veličenstvo. Jak si přejete,“ odvětil Markéz úslužně.

Vilma několikrát přejela ukazovákem po displeji tabletu. „Největší deník v zemi zmiňuje sanitku, která údajně odvážela ženského pacienta od Jižních zahrad. Co s tím?“

„Musíme se k tomu vyjadřovat? Myslel jsem, že bulvár nikdy nekomentujeme...“

„Pouze pokud chceme zabránit spekulacím, a v tomto případě je to nanejvýš nutné. Hlášení, které připravil Markéz s PR oddělením, jím vezme vítr z plachet.“ Ludmila se obrátila na svou asistentku. „Vilmo, můžeš připravit tiskovou zprávu?“

„Samozřejmě, Výsosti.“

„Možná...“

„Ano, slečno Jeřábková?“ Albert ji gestem ruky pobídl, aby dokončila větu.

„Zmínka v periodikách, na webu...“

„A na sociálních sítích,“ doplnila ji Irma.

„... a na sociálních sítích je sice velmi chvályhodný počín a je to přesně to, co se od královské instituce očekává. Avšak proč nejít o krok dál. Ukázat lidštější tvář.“

„K věci, slečno Jeřábková!“ Markéz, zdálo se, s královou sekretářkou ztrácel trpělivost.

„Napadlo mě, tedy pokud to není ode mě příliš troufalé...“

„K věci,“ zopakoval Markéz důrazněji.

„Ano. Tedy. Pokud je mi známo, Popelkovi vlastní hotel na Malé Straně. Co kdyby se zorganizovala krátká, kratičká návštěva přímo tam. Předání květin vdově, pár vlídných utěšujících slov a...“ Slečna Jeřábková pokrčila úzkými rameny a nervózně si popostrčila brýle na nose, pod kterým se vyjímalo světle hnědé mateřské znaménko. „Je to jen úvaha.“

„Zní to logicky,“ zareagoval Albert na její slova. „Pro potřeby PR by to mohlo zafungovat, co říkáte?“ Zbytek osazenstva přikývl.

„Nějaký dobrovolník?“ zvolal Markéz.

„Já to udělám!“ přihlásila se Viktorie. Do této doby seděla v koutě a jako jediná si v klidu dopřávala snídani z naservírovaného bufetu a usrkávala u toho čaj z bílého hrnku. „Zajedu za vdovou, udělá se pár fotek, možná záznam pro televizi...“

„Zajistě, Veličenstvo. Výborný nápad,“ prohlásil Markéz entuziasticky. „Slečno Jeřábková, zaříd'te to!“

„Kapitán Jurášek. K vašim službám, Veličenstvo.“ Jaroslav pokývl Albertovi. Nový král si ho zavolal do své pracovny, aby s ním probral účast Hradní stráže na pohřbu Ladislava Popelky. Albert se mu při pevném stisku díval zpříma do očí, jako by v nich něco hledal. Možná to byla jen zvědavost, proč právě tento muž. Nebylo to poprvé, co stanuli tváří v tvář, ale teprve od včerejší noci je spojovala také minulost a přítomnost stejné ženy.

„Kapitáne, v první řadě vám chci poděkovat za vaši asistenci při té nešťastné události.“

„Dělal jsem jen to, co bylo v takové situaci třeba, pane.“

„I přesto...“ Albert hledal ta správná slova. „Díky,“ řekl nakonec. „Věřím, že vás tajemník Markéz obeznámil s úmyslem postavit u hrobu zesnulého čestnou stráž. Pan Popelka byl osobním přítelem mých rodičů a staral se o palácové zahrady přes dvě dekády. Dostane se mu proto podobných poct, jako by byl součástí rodiny. Je to přání mojí matky. A moje, samozřejmě.“

„O vše se postaráme, pane. Osobně vyberu šest vojáků, kterým bude velet můj zástupce,“ ujistil Jaroslav krále.

„Nebudete přítomen?“

„Budu, ale...“ Jaroslav se zarazil.

„Jistě. Budete doprovázet Konstanci,“ hlesl Albert, když mu došlo, co tím chtěl mladý kapitán naznačit.

Jaroslav byl o tři, možná čtyři roky starší než on, měl ostřejší rysy ve tváři, tmavé oči a vysokou štíhlou postavu vojáka z povolání. O novém Konstancině příteli věděl sice už před korunovací, stále si ale nesrovnal v hlavě, jak se k této situaci postaví, zvlášť když dotyčný byl jeho podřízený. Jako by nestačilo, že je Albertova nová role už tak dost složitá, navíc ještě musí takřka denně jednat s milencem své bývalé přítelkyně. Něco v něm se té myšlenky přičilo.

„Slečna Popelková mě o to požádala a upřímně,“ Jaroslavův hlas zněl osobněji, „nechtěl bych, aby to absolvovala sama.“

„Pochopitelně. Vezměte si na zbytek dne volno a další program probereme pozítří. Děkuji. To je vše.“

Jakmile Jaroslava propustil, dlaněmi se opřel o masivní stůl a sklonil hlavu. Nato Albert zasedl do koženého křesla, otevřel jeden ze spodních šuplíků a vyndal z něj malou lahvičku. Do nastavené dlaně vyklepl dva bílé prášky, které naráz zapil. S úlevou poté zapřel hlavu o opěradlo, pootočil křeslo k oknu a zadíval se nepřítomným pohledem na protější petřínský kopec. Jak vůbec mohl závidět bratrovi, že na rozdíl od něho byl tím vyvoleným? Kdyby tehdy věděl, co ví dnes. Spoustu věcí by udělal jinak. Spoustu rozhodnutí by přehodnotil. Albert si vybavil Konstancin obličej a s hlubokým výdechem přivřel oči.

3.

Dokážu ti, že si tě zasloužím. Není nic, co bych pro tebe neudělal. Rickyho slova ze včerejší noci se ve Felixově hlavě přehrávala jako song na vinylové desce. Dokola a dokola. Stále hlasitěji a hlasitěji. Potřeboval se vyspat, ale jediné, co viděl před očima, byla Leontýna v bohatých, stříbrno-černých plesových šatech, jak leží na zemi zahradní terasy s nepřírozeně rozmáchnutýma rukama. Jednu pokrčenou v lokti a nataženou kolem hlavy a druhou upaženou. Její rozevřená dlaň přitom směřovala vzhůru. Leontýnin obličej zčásti překrývaly dlouhé kaštanové kadeře, zatímco nohy byly skryté pod nánosem vrstvené sukně. V nočním světle se na luxusním materiálu až morbidně krásným způsobem třpytily malé stříbrné kamínky, kterými byla vrchní část šatů posítá. Felix nikdy nic podobného neviděl. Ani nikdy nepocíťoval větší strach a bolest zároveň. Smrt Václava a jeho rodiny ho zasáhla. S o dvanáct let starším bratrancem si ale nebyli tolik blízcí jako s Leontýnou, se kterou vyrůstali bok po boku. Byla pro něho víc než jen sestřenicí. Byla jeho životní partačkou, stejně tak jako o dva roky mladší Max. Byli tři pražští mušketýři. Trio nové generace Bohemian Royals.

Pokaždé když se Felix pokoušel usnout, vracel se v myšlenkách na to místo. Do stejného okamžiku. V mysli mu vyvstaly segmenty událostí v přeházeném pořadí. Jakoby z dálky přitom vnímal Janův hlas, který něco křičel. Byl to jeho bodyguard, kdo zalarmoval Hradní stráž a královu ochranku. Pohled na nehybnou sestřenku ležící několik metrů pod hradební zdí ho natolik paralyzoval, že chvíli trvalo, než se dostal z prvotního šoku a zareagoval na Janovy pokyny. Ten si na rozdíl od něho dokázal zachovat chladnou hlavu. V zahradě Na Valech se během pár minut objevili muži v uniformě

a u vchodu do Jižních zahrad z Hradčanského náměstí zaznamenal světla záchranky. Vše se mu přehrávalo před očima jako zrychlený film.

Ricky. Jak se vlastně jeho bývalý přítel ocitl v nemocnici? Jan měl pravdu. Ricky odešel ještě předtím, než zaslechl Leontýnin výkřik.

„Proboha, Ricky,“ zašeptal a přejel si dlaní přes obličej.

Felix nakonec prospal víc než proklamované čtyři hodiny. Když procitl, bylo už pozdní odpoledne. Automaticky hrábl po telefonu, který ležel na nočním stolku. Máma mu zanechala vzkaz, že jela s Maxem do nemocnice. Ve druhé zprávě psala, že by měli Leontýnu brzy pustit do domácího léčení. Líně se zvedl z postele a poté, co si v koupelně opláchl obličej, šouravým krokem došel do rozlehlého, odpoledním sluncem prosvíceného salonu. Popadl ovladač, namířil ho na velkou obrazovku, která visela nad bílým krbem, a zapnul televizní zprávy.

„... Druhorozený syn krále Přemysla Otakara III. převzal během sobotního obřadu ve Vladislavském sále funkci vladaře po zesnulém bratrovi, králi Václavovi V. Na místě jsme sledovali přicházející účastníky slavnostní korunovace a tady vám přinášíme záznam rozhovoru s Richardem Třešničkou, reportérem univerzitních novin.“

Za moderátory v televizním studiu se objevily záběry z korunovačního dne. Pozvaní hosté kráčeli po III. nádvoří Pražského hradu ke Starému královskému paláci a v popředí po pravé straně obrazovky stály dvě postavy – mladá reportérka s mikrofonem a její host. Záběr se nyní soustředil na ně dva.

„Ricky, ty jsi měl možnost setkat se se členy královské rodiny. Jak vnímáš dnešní, dalo by se říci hořkosladkou, událost?“ zeptala se reportérka.

„Zdravím diváky!“ Ricky se zadíval do kamery, které ukazoval své šarmantní já. „Ano, atmosféra tady na III. nádvoří je naprosto jiná, než byla před pěti lety při korunovaci krále Václava V. Nedo-

kázu si představit, čím si musí procházet královská rodina, co se jim asi honí hlavou. Jako reportér univerzitních novin jsem měl to privilegium setkat se osobně nejen s králem Václavem a královnou Blankou, ale také s dalšími členy královské rodiny. Jako zástupce médií jsem byl pozván na slavnostní recepci ku příležitosti králových narozenin. Byl to vskutku nezapomenutelný zážitek. Moc rád na tuto událost vzpomínám,“ řekl Ricky a široce se usmál.

Felix ztlumil hlasitost. Místo ovladače popadl telefon a začal sjíždět novinky na internetu. Zastavoval se u těch, které zmiňovaly korunovaci. Většinou se jednalo o opakované záznamy jednotlivých částí korunovačního dne, komentáře ke spanilé jízdě Alberta a Viktorie historickým kočárem po Královské cestě nebo k příchodu hostů na ples, o záběry z tanečního parketu a v neposlední řadě se věnovaly i tragédii, která se odehrála těsně před půlnocí a týkala se jednoho z čestných hostů. Nikde žádná zmínka o nehodě princezny Leontýny. Zdálo se, že PR Hradu tentokrát zapracovalo obdivuhodně rychle a efektivně. Alespoň něco, pomyslel si. Jenže to zřejmě neměl, protože záhy na něj vyskočil titulek s textem: *Dvě nehody během korunovačního plesu! Kdo byla žena, kterou odvezla ambulance od Jižních zahrad?*

„Sakra,“ zaúpěl a okamžitě poslal zprávu matce.

Po rychlé sprše se oblékl, telefon zastrčil do kapsy černé kožené bundy a nezapomněl ani na nezbytnou kšiltovku a černé sluneční brýle. Soukromým výtahem sjel do sklepení a vyšel ven stejnou železnou branou, kterou o pár hodin dříve vyvedl z paláce Ráchel. Jakmile vystoupal do půli úzkého schodiště, které vedlo podél žluté fasády, všiml si dvou mužů v uniformě, kteří procházeli kolem obrovské monolitické mísy z mrákotínské žuly uprostřed trávníku. Jižní zahrady Pražského hradu byly sice den po korunovaci pro veřejnost zavřené, tihle dva tam ale zřejmě byli kvůli Leontýnině nehodě. Felix zacouval zpátky dovnitř. Ujistil se, že je pozlacená mříž vstupního portálu u malé kašny zamčená, a místo k výtahům se vydal ke dveřím napravo a ocitl se v dlouhé tmavé chodbě. Jak

tudy procházel, každým krokem se před ním rozsvěcela další bodová světla, která se za ním opět zhasínala. Felix šel najisto. Potřeboval se nepozorovaně dostat z paláce a podzemní cesty, které pod Hradem nechali vystavět jeho předci, mu k tomuto účelu sloužily obzvlášť dobře v období, kdy se potajmu vydával do Rickyho bytu na Malé Straně. Jeho osvědčená cesta přes kaskády Palácových zahrad na jižním svahu kopce dnes nepřicházela v úvahu. Musel proto improvizovat a vzít to méně oblíbenou trasou přes Jelení příkop dolů ke stanici Malostranská. Odtud prošel nepozorovaně mezi turistickými skupinkami kolem několika budov zahraničních ambasad po pravé straně a dlouhé zdi Valdštejnského paláce po své levici.

Než zazvonil na zvonek reliéfně zdobených dveří, nenápadně se rozhlédl kolem. To poslední, co potřeboval, bylo vzbuzovat nechtěnou pozornost. Možná byl paranoidní a nejspíš nikdo neočekával, že by se princ volně procházel bez ochranky pražskými ulicemi, i tak ho při dobrodružných cestách mimo hradní zdi provázel svíravý pocit. Netušil, jak by se zachoval, kdyby ho někdo poznal. Utekł by? Tvrdil by, že to zaručeně není on? Zasmál by se tomu? Zdvořile by dotyčné požádal, aby si ho nefotili? Raději to nechtěl zjišťovat.

„Otevři,“ poručil, jakmile se po třetím zazvonění z mluvítka ozval chraplavý hlas.

Felix vyběhl po schodech k podkrovnímu bytu, kde ho už v otevřených dveřích vítal Rickyho ospalý obličej. Jenže princ tu rozhodně nebyl na přátelskou návštěvu.

„Řekni, že s tím nemáš nic společného! Žes to nebyl ty!“ Felix postrčil Rickyho dovnitř a zabouchl za nimi dveře.

„Co sakra blbneš?“ zasípal Ricky. „O čem to mluvíš?“

„O Leontýně!“

„Už se ví, co se jí stalo?“

„Ne, ale doufám, že se to dozvím od tebe.“ Felix přitiskl Rickyho dlaní k nejbližší zdi.

„Jako že já mám s jejím pádem něco do činění? Tohle mi naznačuješ?“

„A ne snad?“

„Šibe ti? Tobě vážně přeskočilo.“

„Říkáš, že bys pro mě udělal cokoli, a zanedlouho po tom někdo shodil Leontýnu z hradby,“ zavrčel Felix skrz zaťaté zuby.

„Mysli, co bych z toho asi měl?“ ohradil se Ricky důrazně.

„Otevřel bys mi cestu k trůnu. Třeba.“ Jen co to Felix vyřkl, udělal dva kroky vzad. Adrenalin z výšlapu schodů do šestého patra mu stále proudil žilami a zhluboka oddychoval. Rickyho ústa se zkřivila.

„Ahá. Už mi to dochází... Pokud si dobře vybavuju události včerejší noci, novopečený král má zaječí úmysly a jeho nástupkyně...“

„Jeho nástupkyně co? A opovaž se tu větu dokončit!“ varoval ho Felix se zdviženým ukazováčkem.

„Málem králem...“ Ricky zachytil výzvu.

„Stop!“ zařval Felix příliš hlučně. Příliš agresivně. „Už. Ani. Slovo.“

Rickyho výraz naznačoval zděšení, jako by se připravoval na ránu, která ale nakonec nepřišla. Jeho poráženecký postoj našťástí zklidnil Felixe do té míry, aby mohl racionálně myslet a neukvapil se v jednání. Neměl ostatně důkaz o tom, že Leontýninu nehodu zapříčinil jeho bývalý přítel, a do té doby...

„Jestli se ukáže, žeš to byl ty, tak...“

„Tak co!?“ Ricky se narovnal a stoupl si do princovy těsné blízkosti. „Co uděláš, ha! Pošleš na mě tu svou blondatou gorilu? Princátko bez koulí...“

Felix zatnul pěsti. Obával se, že kdyby tam zůstal jen o chvíli déle, vymlátí by z Rickyho doznání. „Máš štěstí, že žijeme v jednadvacátém století. Moji předkové by s tebou zatočili raz dva.“

„No né, princátko se ohání Daliborkou. A co bys se mnou udělal? Natáhl mě na skřípec? Použil okovy? Nebo – co že to bylo v té pravěké mučírni, kterou máte na Hradě pro pobavení turistů a kam jsi mě tuhle vzal po zavíračce? Doufám, že tam uvnitř nebyly žádné kamery, protože bych nechtěl vidět výraz člověka, který měl zrovna službu ve strážné místnosti,“ prohlásil Ricky posměšně.

Místo odpovědi ho Felix opět přimáčkl loktem ke zdi. Sevření však vzápětí povolil. Právě proto, že žil v jednadvacátém století, musel řešit konflikty zcela odlišným způsobem.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Jan, sotva Felix usedl na sedadlo spolujezdce. Před příchodem do Rickyho bytu mu poslal zprávu s adresou, aby ho tam vyzvedl.

„Co myslíš? Leontýna měla namále, metr vedle a už tu taky nemusela být. Můj dnes už bývalý přítel v tom měl nejspíš prsty a navrch jsem se dozvěděl dost šokující skutečnost, která může zásadně změnit život celý mojí rodiny.“

„Je něco, co pro vás můžu udělat?“

Felix zachytil Janův pohled. „Díky. Opravdu, ale...“ Zapřel hlavu o sedadlo. „Víš, co je největší ironií mého bytí? Jsem už z podstaty svého postavení považován za největšího playboye a idola nejen gay komunity, mám miliony fanoušků po celém světě, ale v situacích, jako je tahle, je jediným člověkem, který mi nabízí emocionální podporu, můj osobní strážce. Nic ve zlým, samozřejmě...“

„Nechtěl jsem překročit svoje pravomoce.“ Jan se viditelně stáhl. Zařadil a ve zpětném zrcátku zkontroloval, zda mají volnou cestu.

„Neomlouvej se.“ Felix si přejel dlaní po obličejí. „Jsem přetažen, děsně unavený. Už nemůžu ani souvisle uvažovat. Potřebuju ten včerejšek dospát.“

„Zajisté. Zavezu vás na Hrad,“ odpověděl Jan. Nespouštěl přitom zrak z vozovky.

„Na Hrad ne. Do nemocnice. Díky. A Jane?“ Jejich oči se na vteřinu střetly. „Nechci znít nevděčně, ale...“

„Ne, řekl jste to správně. Jsem váš osobní strážce,“ dořekl za něho Jan s pochopením v hlase.

„... Kancelář krále vydala mimořádné oznámení v reakci na spekulace v médiích, které se objevily dnes ráno. Hrad potvrdil, že krátce po půlnoci se udělalo nevolno jedné z pracovnic, která byla

najata přes cateringovou agenturu. Její jméno ani další detaily incidentu Hrad z důvodu ochrany soukromí nezveřejnil. Jak jsme vás již informovali v ranních zprávách, k areálu Hradu o půlnoci přijely dvě sanitky. Královský pár projevil starost o danou pracovníci a přeje jí brzké uzdravení...“

„Kdo to zapnul, proboha?“ Felix popadl ovladač a vypnul obrazovku na zdi nemocničního pokoje.

„Kamufláž,“ špitla Leontýna.

„Nejsi ráda, že tak obratně uhladili potenciální aféru? Anebo,“ Felix na sestřenku ležící na lůžku namířil ukazovák, „jsi naštvaná, že ti vzali příležitost ukrást Albertovi titulky? Nevěděl jsem, že jsi až taková intrikářka.“

Z máminých zpráv už věděl, že je Leontýna mimo nebezpečí. Pohled na její polámané tělo v něm však vyvolal znepokojivé otázky. Co by se stalo, kdyby se před půlnocí nevydal do zahrad? Jak dlouho by tam ležela, než by ji našli?

„Vypadáš jako mumie,“ zkonstatoval s úšklebkem na stranu.

„Dík,“ pípala.

„Prý jsi měla obrovský štěstí. Metr vedle a... Dělat bungee v plešových šatech... To není zrovna princeznovský chování.“

„Nech toho, nemůžu se smát!“ pokárala ho Leontýna slabým hláskem. Přísahal by, že se pod tím obvazem na hlavě dokonce zamračila.

„Nesnažím se tě rozesmívat. Tohle je legitimní konstatování. Který nápadník tě tak naháněl, že jsi kvůli němu musela nejen utéct z plesu, ale navrch jsi měla potřebu skákat z hradeb jako Dalibor se Šemíkem? Chci znát jeho jméno! Rád bych si to s ním vyřídil. Byl to Osvald ‚havraní vlas‘, nebo snad blondýn Vratislav?“

„Ha, ha, ha.“ Leontýna zkrivila pusku bolestí. „Nemůžu otáčet krkem,“ zasípala.

„Tak s ním nekrut.“

„Tak se nesnaž být vtipný.“

„Sorry, víš, že tohle nemůžu slíbit. Jsem už prostě takový. Krásný a šarmantní. Prostě neodolatelný jako nějaký princ. Vlastně, já jsem princ!“ zvolal rádoby šokovaně.

„A neskutečně domýšlivý,“ dodala za něj Leontýna.

4.

„Jsem zpátky. Co je tak urgentního?“ Felix přijal za chůze matčin telefonát.

„Kancelář předsedy vlády potvrdila, že mladý Kníže se zúčastní pohřbu Ladislava Popelky,“ odpověděla v telefonu Ludmila.

„Říkal jsem, že tam jde celá třída.“

„V tom případě i ty s panem Vrabcem.“

„Jak si přeješ. Jsi v kanceláři?“

„Ano. Dnes to bude na dlouho. Stav se. Potřebujeme probrat podrobnosti té nešťastné události.“

Felix udělal na patě otočku a zamířil ke schodišti. Když poté procházel chodbou v druhém patře administrativního křídla, zaslechl za sebou zakašlání, po kterém se ozvalo nesmělé: „Princi?“ Vzhledem k tomu, že byl široko daleko jediným princem, pootočil hlavu tím směrem a spatřil kluka vyšší štíhlé postavy s tmavými vlasy s mírně zakroucenými konečky a s černými kovovými obroučkami na očích. Byl vcelku pohledný, ale na Felixův vkus příliš studentský typ, který spíš než v posilovně a sledování fotbalových zápasů trávil čas s nosem v knížkách a intelektuálními debatami, což nebylo daleko od pravdy. Felix dával přednost zlatému středu – sportovcům, co se nestyděli vzít do ruky beletrii. Tenhle studentík se tak do jeho hledáčku nikdy nedostane. Na Hradě byl na stáži, takže Felixe ani nepřekvapila jeho přítomnost v této části budovy.

Jonáš k němu nakročil. Zdál se být nervózní.

„Pardon. Omlouvám se, ale... Jak je na tom Leontýna? Neviděl jsem žádné zprávy, tak předpokládám, že...“

Felix zúžil oči.

„Ty víš, co se stalo?“

Jonáš přikývl.

„Jak?“

„Z okna. Viděl jsem jen, že se něco stalo. V zahradách,“ upřesnil Jonáš a pravačkou si prohrábl polodlouhé, lehce zvlněné vlasy.

Felix si nebyl jistý, zda mu může důvěřovat natolik, aby mu prozradil cokoli o stavu své sestřenky. Věděl, že ti dva se kamarádili. Přinejmenším. Několikrát je přistihl při rozhovoru a z toho, jak se na něho Leontýna dívala, nabyl dojmu, že jí není lhostejný.

„Bude v pořádku,“ odpověděl suše.

„Co když můžu za to, co se Leontýně stalo?“ vydechl Jonáš zničeně.

„Viděl jsi z okna někoho? Jestli ano, musíš mi to okamžitě říct!“

„Ne, nic konkrétního jsem neviděl. Přísahám. Jen... Zvoral jsem to.“

„O čem to mluvíš?“

„Bylo to nedorozumění. Něco jsem plácl. Pohádali jsme se. Odběhla pryč. Byla rozrušená. Měl jsem jít za ní. Neměl jsem ji nechat odejít samotnou. Já...“ Jonáš sklopil oči a složené ruce pevně přitiskl k hrudi.

„Bude v pořádku,“ zopakoval Felix. Aniž cokoli dodal, nechal Jonáše stát uprostřed chodby a vydal se do matčiny kanceláře. Podivné setkání a informace o okolnostech, které předcházely Leontýnině nehodě, ho však nechaly v zamyšlení. Vytáhl z kapsy telefon a poslal zprávu Janovi.

„Vše už prohlédla ostraha Hradu. Nic podezřelého nenašli,“ argumentoval Jan, když se princ dožadoval, aby mu znovu pustil zrychlený záznam z bezpečnostních kamer. Už potřetí. Seděli na židlích v místnosti, jejíž jedna stěna byla pokryta množstvím malých obrazovek. Jan požádal muže, který měl v kamerové místnosti službu, aby jim dal půl hodiny. Felix doufal, že by jim záběry z kamer z Jižních zahrad z doby, kdy se stala Leontýnina nehoda, mohly dát nějakou odpověď.

„Museli jsme něco přehlédnout. Z té zdi ji přece nestrčil duch!“

„Sám jste se přesvědčil, že jediné, co je zaznamenáno, je pohyb na zahradě Na Valech, Býčí schodiště, terasa s pyramidou... Místo, kde stála princezna, nezabírá žádná kamera. Je to slepý spot.“

„Pokud tu žiješ tak dlouho jako my, tak víš přesně, kam si stoupnout, aby tě nezachytily kamery. Bezpečnostní systém Hradu byl zmodernizován za vlády krále Přemysla Otakara III., a pokud se nemýlím, za posledních patnáct let na něm téměř nic nezměnili,“ ušklíbl se Felix. Byla to skutečnost, na kterou nerad poukazoval, protože sám této znalosti hojně využíval a jakákoli změna v tomto ohledu by mu akorát zkomplikovala soukromé výlety mimo hradby královské rezidence. Po rozchodu s Rickym možná nic takového ani nebude třeba, pomyslel si hořce.

„Kromě Rickyho tedy podezříváte také toho Jonáše?“ zeptal se Jan.

„Ricky přísahá, že v tom prsty nemá. Zním ho. Má hromadu keců, ale v jeho případě spíš skutek utek. Naproti tomu nový stážista se velmi rychle skamarádil s Leontýnou...“

„Nebo ona s ním.“

„I téhle variantě bych věřil. Leontýna byla občas tak nenápadná, až jsem si říkal, jestli bych neměl upozornit Vilmu, aby ho pro jistotu předem prověřila. Nicméně každý kandidát stáže na Hradě musí projít výběrovým řízením, takže předpokládám, že minimální prověrka už proběhla,“ krčil Felix rameny.

„To takhle skenujete všechny potenciální královské nápadníky? Jaká jsou kritéria? Čistý rejstřík, bezúhonnost, ryzí charakter? Zázemí a dobrý zdravotní stav?“ pronesl Jan s pobavením v hlase.

„Jistota je jistota. V našem postavení se nesmí nechat nic náhodě.“

„Tohle si nedokážu představit. Od začátku musíte brát ohled na spoustu faktorů, které nemají nic společného s otázkou srdce. Nemůžete jen tak milovat, koho chcete.“

„Rozum, nebo cit?“

„Tak nějak.“

Felixovi cukly koutky do stran. „Pokud pomínu, že otázky srdce jsou ošemetné a někdy dost matoucí, až zavádějící, občas se vyplatí přemýšlet hlavou než...“ nedořekl. Uvědomil si, že se Janovi dívá zpřímá do očí, a na vteřinu ho tato skutečnost vyvedla z míry. „Milovat můžeme kohokoli. Nikdo mi v ničem nebrání. Nemusím se ženit z politických důvodů, na rozdíl od mých předků, ani s nikým s modrou krví. Naštěstí, protože v mém případě by byl výběr hodně omezený,“ odfrkl si. „V tomhle ohledu je nějaký titul prince spíš na škodu. Zní to vznešeně, ale... Ne každý si chce začít s někým, kdo mu dá před prvním rande podepsat lejtro o mlčenlivosti s klauzulí o možných postizích, pokud si dotyčný pustí pusu na špacír. A když ho ani to neodradí, odrovná ho všudypřítomné křoví v podobě ochranky. Jak by se tobě líbilo, kdyby o každém tvém kroku věděl někdo třetí a kdyby na každého, kdo by se k tobě jen přiblížil, bylo pohlíženo jako na potenciálního kriminálního, v tom lepším případě.“

„Na to jsem nepomyslel,“ odvětil Jan upřímně. „A Ricky? Taký prošel bezpečnostní prověrkou?“

„Ricky byl samozřejmě výjimka,“ ušklíbl se Felix.

„Očividně o vás opravdu stál.“

Felix přimhouřil oči. „Zdá se mi to, nebo jsi v jeho případě zničehonic obrátil o sto osmdesát stupňů?“

„Jen poukazuji na to, co je evidentní.“

„Bylo. Minulý čas,“ opravil ho Felix s vážnou tváří. „A jak jsem řekl, člověk v mém postavení nemůže být dostatečně opatrný. Těch lidí, co by nás chtěli využít pro vlastní obohacení – viz Vratislav Kníže –, je prostě strašně moc.“ Felix znovu vyhledal Janův pohled. „V tom zmatku jsem ti ani nepoděkoval. Za to, jak ses zachoval ten večer.“

„Udělal jsem jen to, co bylo nutné.“

„Díky,“ řekl Felix, načež spráskl ruce. „Ok, zpět ke kamerám. Zkus půlhodinu před půlnocí,“ pobídl Jana a tělem se nahnul dopředu, aby lépe viděl na malé obrazovky před sebou.

„Kdo je ta žena?“ Jan ukázal na obrazovku vpravo nahoře a daný záběr přiblížil. „Pamatuji si ji z plesu. Není to ta dívka, která přišla s Rickym?“

„Konstance Popelková?“ Felix se zadíval na nepříliš ostrý záběr ženy v dlouhých plesových šatech, která přicházela od Býčího schodiště na půlkruhovou terasu. Chvilku po ní se tam objevil muž v uniformě.

„Kapitán Jurášek,“ prohlásil Jan nevěřicně. „Vida, to je ale překvapení.“

Oba se zaujetím sledovali dvojici, která na dvou obrazovkách, vždy z jiného úhlu záběru, nejprve tančila, načež se v jeho závěru políbila.

„Ok, tak tohle je nečekané. Připadám si teď jako voyeur,“ poznamenal Felix.

„Vůbec bych to do kapitána neřekl. Tanec s kráskou pod hvězdami s výhledem na osvětlené město, no uznejte, romantika na entou, nezdá se vám?“ uchechl se Jan.

„Když to říkáš... Jsi taky romantik?“ Felix se snažil, aby zněl co nejlhostejněji.

„Přítelkyně si nikdy nestěžovala. Na druhou stranu jsem ji zrovna nezahrnoval velkými gesty. A na tanec jsem levý, takže?“

Felix se pousmál. Při pohledu na obrazovky před sebou však opět zvažněl. Po odchodu kapitána Juráška se v zahradách objevila další mužská postava, která se dala do řeči s Konstance.

„Markéz? Co ten tam dělal?“

„Po náročném dni se chtěl nejspíš trochu vyvětrat. Zašel do zahrad, potkal se tam se slečnou Popelkovou, následovala konverzace typu: To je ale krásný večer, co říkáte? Ano, máte pravdu, pane tajemníku. A o pět minut později tu máme slečnu Popelkovou zase o samotě.“

„Předpokládám, že to bylo krátce předtím, než...“ Felix neměl v úmyslu větu dokončit. Na jedné z kamer se mihla další postava v dlouhých nabíraných šatech, která upoutala jejich pozornost.

„Leontýna. To bude ona,“ vydechl. Na obrazovém záznamu, který zabíral terasu na zahradě Na Valech, se to po několika minutách začalo hemžit postavami. S určitostí dokázali identifikovat sebe a další členy ochranky, kteří jim přispěchali na pomoc. Felix si tak zpětně doplňoval mozaiku událostí, které si pamatoval jen matně.

„A co ten stážista z Brna?“ zeptal se Jan.

Felix pokrčil rameny. „Neměl jsem ponětí, že se ti dva večer setkali. Nezdá se ti to divný?“

„Vzhledem k tomu, že jsem byl svědkem romantického okamžiku kapitána Juráška, ze kterého se budu ještě nějakou dobu vzpomínávat, tak jisté vysvětlení je nasnadě i v případě vaší sestřenice a toho... Jonáše.“

„Tvrdil mi, že se pohádali. Dokonce se prý za ni cítí zodpovědný. Proč by to ale přede mnou zmiňoval, kdyby ji z té hradby sám strčil?“

„V okamžiku, kdy se to stalo, tam ale nikdo jiný nebyl. Sám jste se o tom přesvědčil. Není vidět žádný stín, nic,“ namítl Jan.

Felix si vybavil předchozí rozhovor s Jonášem: *Bylo to nedorozumění. Něco jsem plácl. Pohádali jsme se. Byla rozrušená...* „Když tam nikdo nebyl,“ obrátil se na Jana, „mohla skočit sama?“

Semínko pochybností zakořenilo. Až děsivým způsobem to dávalo smysl. Proč by to ale Leontýna dělala? Uvažoval. Kvůli jedné hádce? Kvůli smutku z Václavovy smrti? Kvůli... První, druhý, třetí. *Nechci být královnou. Nechci to.* Felix si vybavil Leontýnin zoufalý hlas v nemocničním pokoji. Věděla snad jeho sestřenka o Albertově plánu, že jí přenechá trůn, jakmile dovrší plnoletost? Co když by se ale i ona vzdala dědičného nároku? Felix si nervózně poposedl. Jeho mysl se dostala do spirály. První, druhý, třetí. První, druhý. Tohle bylo příliš mnoho změn za příliš krátkou dobu. Na druhou stranu... Při té myšlence se mu rozbušilo srdce. Zčásti strachem, zčásti nadějí.

5.

„Konstance!?“

Bojana zvedla hlavu od vysokých gerber, které, jednu po druhé, opatrně vkládala do připravené široké vázy. Sotva spatřila svou obchodní partnerku mezi dveřmi květinářství, dala si ruce v bok a nesouhlasně zakroutila hlavou. „Co ty tady? Neměla bys být s rodinou? A Jaroslav?“

„Musel na Hrad. A já nesnesu pohled na ty smuteční tváře. Tu hroznou černou. Potřebuji zaměstnat mysl a tohle je to nejlepší místo na celém světě.“ Konstancina tvář byla pobledlá, pod očima jí vystupovaly tmavé kruhy od nevyspání a z ledabyly stažených vlasů vyčuhovaly spirálovité pramínky.

„Jak to zvládá Dora s Osvaldem?“ zeptala se Bojana zúčastněně.

„V hotelu byl štáb. Celý den v ulici krouží reportéři. Ráno jsem musela vylézt ze zadního pokoje oknem a nenápadně proklouznout kolem. To poslední, co potřebuji, je mikrofon v obličejí.“

„Tvoji maceše to zřejmě tolik nevadí. Podívej.“

Konstance se naklonila nad Bojanin telefon, na kterém byl spuštěn záznam z Novinek dne.

„Co já si bez něho počnu,“ lamentovala zrovna Dora. Její obličej byl téměř přes celý záběr. „Takový dobrý člověk, plný síly. Jako za mlada. Nechápu, jak se tohle mohlo stát. Proč on? Proč já? Co teď s námi bude,“ bědovala s pohledem do kamery. „Podívejte se na toho nešťastného kluka.“ Dora se demonstrativně zadívala na osmnáctiletého syna, který stál sklíčeně po její pravici. „Nedávno jsme zrekonstruovali náš rodinný hotýlek v Míšeňské ulici. Na Malé Straně. Těšili jsme se, jak ho budeme zvelebovat a opečovávat naše hosty. Zadlužili jsme se kvůli tomu. Na třicet let! Náš hotel je pří-

mo u Karlova mostu, v blízkosti Nerudovy ulice, říkáte si nejspíš, že o klienty nemůžeme mít nouzi. Co ale já vím o řízení hotelu? Ještěže mám zdravého syna. Ano, také byl s námi na plesu. V jednu chvíli tančil s Její královskou Výsostí princeznou Leontýnou a pak...“ zajíkala se Dora a dramaticky přitom spínala ruce. Dořin obličej na malé obrazovce vystřídala postava reportéra, který stál uprostřed Nerudovy ulice, jen kousek od jejich krámků.

„První ženou zesnulého Ladislava Popelky byla nejlepší přítelkyně královny matky – Anastázie Popelková, rozená Abrahámová. Ladislav Popelka pracoval na Hradě jako zahradník a po odchodu do důchodu se věnoval řízení rodinného hotelu. Jejich společná dcera Konstance byla středoškolskou láskou nově zvoleného krále Alberta I. Pár se vídal během studií na gymnáziu na Hradčanech, které navštěvují všichni královští potomci. Mladá láska však nevydržela a krátce před maturitou byl potvrzen rozchod. Princ Albert měl posléze několik přítelkyň a před třemi lety se seznámil se svou nynější chotí Viktorií, dcerou česko-amerického obchodníka. Po roční známosti se zasnoubili a svatební obřad se uskutečnil loňské léto v katedrále svatého Víta...“

Bojana ťuknutím ukazováku videozáznam zastavila.

„Kdepak, tohle bys neměla sledovat.“

„Jsou jako pijavice,“ posteskla si Konstance. „Slyšelas, jak smrt táty obalili do lepkavé vaty o prehistorickém vztahu s Albertem a spojení mých rodičů s Hradem?“

„Minulost nezměníš.“

„To ne, ale proč mi musí být neustále předhazována a zasahovat tak do mé přítomnosti?“

„Zasahuje, jen pokud to dovolíš,“ odvětila Bojana shovívavým hlasem. „Dobrá, když už jsi tady, tak toho využiju. Potřebuju si skočit na poštu na Hradčanském náměstí. Zvládneš to tu sama?“

„Jasně,“ přitakala Konstance. „Vrhnu se zatím na třídění řezaných květin.“

Než odešla, Bojana ji ještě krátce objala.

„Kde jsi byl?“ Viktorie se obrátila na Alberta. Rozečtený časopis odložila na konferenční stůl, vstala a políbila manžela na uvítanou. „Stavila jsem se v kanceláři. Ta tvoje sekretářka mi řekla, že jsi mimo Hrad. Nevzpomínám si, že bys měl dnes nějakou služební cestu. Nebo mi něco uniklo?“

„Zajel jsem na pohřeb,“ odpověděl Albert. Na pohovku položil sako a uvolnil si černou kravatu. Viktorie od něho poodstoupila a změřila si ho pohledem.

„Toho Popelky? Proč?“

„Pracoval pro otce. Znal se s celou rodinou. Byl to Konstancin otec, proboha. Vážně to musím vysvětlovat?“

„Neřeklo se snad, že královskou rodinu zastoupí na pohřbu Markéz? Dokonce tam byl i Felix a Hradní stráž. Opravdu bylo nutné, aby ses tam také ukazoval?“

„Nikdo mě neviděl. Zůstal jsem v autě.“ Albert odhodil vázanku na sako a rozepnul si dva knoflíčky košile u krku.

„Král nemusí chodit na taková... místa.“ Viktorie přistoupila do jeho těsné blízkosti a položila mu dlaň na hrudník. Albert však vstřícné intimní gesto neoceníl.

„Moje rozhodnutí jsou moje rozhodnutí. Nemusím je s nikým konzultovat. Ani s tebou ne,“ odsekl suše. Prošel kolem své ženy a zamířil do kuchyně. Otevřel jednu z horních poliček, zašmátral hluboko uvnitř a vytáhl z ní malou placatku vodky. Na Viktoriin šokovaný výraz a otevřenou pusou v protestu jen varovně zvedl ukazovák, načež si lokl přímo z lahve. A znovu a ještě jednou.

Teprve pak mu ji Viktorie vytrhla z ruky. Šla s ní kvapně ke dřezu, naklonila ji hrdlem dolů a s roztřesenýma rukama sledovala, jak zbytek destilátu mizí v černém otvoru.

„Nechci nic slyšet,“ prohlásil Albert za jejími zády. Odebral se do ložnice, kde se v oblečení položil zády na postel a rukou pokrčenu v lokti si zastínil přivřené oči.

